

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

listopad 2023 / ročník XXXIII

Rozhovor
s Megumi
Tokosumi

Slavnost
Všech
svatých

Biřmování
v Prachaticích

SRDEČNĚ ZVEME NA
ADVENTNÍ BENEFIČNÍ
KONCERT

MILEVSKÝ SMÍŠENÝ SBOR PRO SRÍ LANKU

*Dobrovolní vstupné podpoří
oblátskou misii,
projekt La-Kri-Vi na Srí Lance.*

**10. PROSINCE 2023
VE 14.30
POUTNÍ KOSTEL
KLOKOTY**

VÍCE INFORMACÍ NA STRÁNKÁCH ŘKF KLOKOTY
WWW.KLOKOTY.CZ

Obsah

Editorial	3
Rozhovor s Megumi Tokosumi	4
Slavnost Všech svatých	6
Jejich mlčení se stalo slovem, jejich strach odvážným svěděním, jejich chlad se proměnil v horlivost	8
Mouřenecký „most přátelství“ oslavil třicetiny	9
Žehnání obnoveného kříže v Rojicích u Radomyšle	10
Vydařené „Farní odpoledne“	10
Školka „U sv. Josefa“ oslavila 30. naroze niny	11
Slovo života pro děti	12
O lidské zkušenosti, teologii a přírodní vědě. Rozhovor s Lucií Kolářovou, odbornou asistentkou katedry teologických věd TF J	14
Gymnázium J. V. Jirsíka oslavilo 155 let	15
Personalia	15
Střípky z konference Josef Zvěřina a teologie agapé	16
Charitní půjčovny kompenzačních pomůcek; pomáhají nejen po úrazech a operacích	18
VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...	19
Na Ktiši se sv. otcem Piem	19
Pielgrzymka	20
Mladí rytíři bojovali u Soběnova ve Válce růží	21
Jan Giai Binh Đoàn	22
Imatrikulace nových studentů TF JU	23
Otec biskup Pavel posvětil nový zvon	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: MPRINT s.r.o., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

**Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů
a nezodpovídá za obsah inzerce.**

Uzávěrka příštího čísla je 10. 11. 2023

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Violistka Megumi Tokosumi přijala křest na studiích ve Vídni. Přečtěte si rozhovor s ní na straně 4;
Foto: archiv Megumi Tokosumi

Foto: Robert Huniś

Bazilika Božího Milosrdenství, Krakov. Více o pouti zaměstnanců Hospice sv. Jana N. Neumanna do polského Krakova v článku na straně 20.

Editorial

Vážení čtenáři,

původně jsem chtěl napsat editorial pro listopadové číslo našeho časopisu jako klasický „příběh dušičkový“ se vším co k tomu patří... Pak jsem si řekl, že by to bylo trochu laciné a připomněl jsem si dětskou říkanku „Listopad, listopad, lísteček na zem spad, zlatý lístek z javora, zima už jde do dvora“. I v životě lidském je listopadové období podzimu, kdy nejen naše tělo, ale také naše duše dozrává. A je jenom otázkou, zda toto dozrávání je ve znamení zralé úrody, úrody života naplněného láskou, radostí a pokojem. To je ten zlatý lístek každého z nás.

Současný mediální svět, který na nás útočí nepřeborným množstvím informací nejrůznějšího druhu a ze všech stran, často zpochybňuje naši křesťanskou a mnohdy i čistě lidskou identitu. Tu identitu, kterou dal Bůh člověku, když ho stvořil k obrazu svému. Často si vzpomenu na své prarodiče, kteří po celodenní práci vždy večer vzali do rukou růženec. Jeden z nich opatruje doma jako letitou relikvií. Zrnka růžence dělená po deseti a opatřená křížkem dokazují jednu velkou pravdu. Tu pravdu, že tam, kde je Maria přítomna, tam není hřích. Náš pan biskup Hlouch, měl krásné heslo „Skrze Marii k Ježíši“. V tom je obsažena celá, a přitom tak jednoduchá pravda a cesta křesťanského života.

Až přijdete v dušičkovém období k hrobům, kde odpočívají a očekávají vzkříšení vaši blízcí, vzpomeňte si na krásnou píseň „Matičko Kristova, klíčnice Nebe...“

JUDr. Jan Kotous

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Rozhovor s Megumi Tokosumi

Paní Megumi Tokosumi je profesionální violistkou narozenou v japonském městě Wakayama. Od července 2023 žije v Českých Budějovicích, kde přijala angažmá Jihočeské filharmonie. Během studia na Hudební univerzitě ve Vídni přijala křest a nyní hledá v našem městě křesťanské společenství. Ráda by se také aktivně zapojila do života místní církve.

Znáte českou hudbu? Který český skladatel je vám nejbližší?

Mám moc ráda Janáčka – jeho široký obzor, obrovský rozměr hudby a originalitu jeho zvukového světa. Na Hukvaldech jsem hrála Tarase Bulbu. Příroda je tam nádherná. A také mám ráda Dvořákovu „Stabat mater“. Hrála jsem ji mnohokrát a pokaždé, když jsem to hrála, mi hudba vstoupila hluboko do duše. Také Martinů je vynikající. A ještě mám ráda Ernsta Krenka. To byl rakouský skladatel, původem však Čech. Když jsem studovala na hudební univerzitě ve Vídni, hrála jsem jednu Krenkovu skladbu v orchestru hudební univerzity pod taktovkou Václava Neumanna. Byla to skvělá zkušenost.

A kteří světoví skladatelé jsou vaši nejoblíbenější?

W. A. Mozart, Richard Strauss a Gustav Mahler.

Kterou skladbu (nejen českou) hrajete nejraději?

Mahlerovu Symfonii č. 2. „Vzkříšení“

Pracovala jste s mnoha slavnými dirigenty a každý z nich měl vlastní styl práce. Který z nich vám vyhovoval nejvíce?

Hrála jsem Brahmovu symfonii č. 1 pod vedením Rafaela Frühbecka de Burgose s Bergen Philharmonic Orchestra v Norsku. Bylo to moje první angažmá v orchestru a byl to působivý, nezapomenutelný zážitek.

Které vaše vystoupení nebo angažmá pro vás bylo nejdůležitější?

To, které jsem zmínila výše.

V Jihočeské filharmonii pracujete asi 3 měsíce. Na kterých místech jste již vystupovala?

Bylo to v Českých Budějovicích, Salzburgu, Mnichově a v Banské Štiavnici.

Na jakých koncertech vás můžeme v nejbližší době vidět?

Často hrajeme ve středu a ve čtvrtek v koncertní síni Jihočeské filharmonie v Českých Budějovicích.

Žila jste v Japonsku, Rakousku, Norsku, Jižní Africe a Brazílii. V čem jsou lidé a prostředí v Českých Budějovicích nejvíce odlišní?

Ano, lidé jsou velmi různí. Moje zkušenost z jižní polokouli je, že Brazilci a Jihoafričané jsou přátelští a veselí a zároveň tvrdě pracují. Líbilo se mi, že lidé tam cítí a myslí úplně jinak – téměř opačně než já. Bylo to stimulující. V Norsku jsem zažila, že se lidé cítí velmi podobně jako my Japonci. Ale Skandinávci obecně jsou velmi individualističtí, mnohem individualističtější než lidé ve střední Evropě. Cítíte tam velkou svobodu, protože je menší hustota osídlení. Cítím, že Češi a Rakušané mají velmi podobný

životní styl a také smysl pro vnímání, jako by byli dvojčaty. Češi jsou občas otevřenější a flexibilnější než Rakušané; Rakušané jsou stále německy mluvící lidé a jejich „habsburský“ monarchistický model myšlení je poněkud kulturně odlišný od českého. A v České republice se cítím mnohem pohodlněji.

Co vás zde příjemně překvapilo?

Nedávno jsem měla narozeniny a v ten den jsme hráli koncerty. Udělala jsem jednohubky a přinesla je na zkoušku. Dělal jsem snad 80 jednohubek na dva dny. Líbilo se mi vidět, že jednohubky byly rychle pryč a všichni byli moc rádi, že jsem je přichystala. A během koncertu mi pak dramaturgie pogratulovala – sklídila jsem velký aplaus publika i kolegů. A od kolegů jsem dostala mnoho dáreků. Byl to velmi krásný zážitek.

Než jsem začala připravovat jednohubky, dlouho jsem přemýšlela o tom, jaké bych měla udělat, protože jsem o kultuře jídla tady v jižních Čechách mnoho nevěděla. Ptala jsem se mnoha lidí, některých lidí na ulici, mých kolegů i šéfkuchaře v restauraci, jaká jídla mají rádi. Bylo velmi zajímavé seznámit se s jejich nápady. Je hezké spolu slavit, dělat věci společně, protože to usnadňuje práci a vzájemné porozumění.

Co se vám zde nelíbí, co bychom měli zlepšit?

Všimla jsem si, když jsem šla po ulici, že když lidé přicházeli z opačného směru, někteří se nejprve podívali dolů a těsně předtím, než prošli kolem, se podívali na mě, aby viděli, kdo jsem. V Praze ani na Slovensku a ani v západních zemích jsem to nezažila, ale stalo se to v Českých Budějovicích a také v jiném malém městě v ČR. Vzhledem k období komunismu v České republice se zdá, že lidé mají určitý druh váhání při konfrontaci s cizinci. Například Česko, Slovensko, Polsko a Maďarsko nepřijaly uprchlíky ze Sýrie a Afghánistánu, když v roce 2015 utíkali kvůli válce do Evropy. Premiéři těchto zemí řekli, že nepřijímají uprchlíky, protože jejich lidé mají z cizinců strach kvůli historii. Za komunismu byly tyto země uzavřené. Podobně japonská vláda dříve nepřijímala uprchlíky ze Sýrie a Afghánistánu. Je to velmi těžké rozhodnutí, protože islámská kultura je úplně jiná než západní. Každopádně jsem se po 3 měsících pobytu v Českých Budějovicích naučila respektovat určitou odtažitost lidí.

Foto: archiv Megumi Tokosumi

Foto: archiv Megumi Tokosumi

Máte ráda českou kuchyni a pivo?

Mám moc ráda vydatná česká jídla. Pivo nepiju, ale mám ráda víno a také hruškovici a meruňkovici. Vaše vína jsou výborná.

Vaše rodné město Wakayama je po celém Japonsku známé díky kvašeným japonským meruňkám umeboši a mandarinám mikan. Máte ráda tyto potraviny a dají se někde v Evropě ochutnat?

Ano, mám moc ráda umeboshi i mandarinky mikan. Umeboshi rozhodně najdete v obchodech s asijskými potravinami nebo v bio obchodech snadněji, než mandarinky z Wakayamy :))

Máte stále ráda japonská jídla? Japonské restaurace u nás téměř nejsou, takže si vaříte sama?

Obvykle nejím japonská jídla, protože většinu svého života žiji mimo Japonsko. Japonská tradiční jídla moc nepoužívají oleje, proto po jídle japonských specialit rychle pociťuji hlad. V Českých Budějovicích je ale několik dobrých asijských a vegetariánských restaurací.

Když vaříte japonské jídlo, kde sháníte suroviny?

Některé suroviny jsem si přivezla z Japonska. Občas jezdím do Prahy a Vídně a tam mohu suroviny najít.

Jak vypadá běžný život hudebnice? Kolik hodin denně cvičíte?

Obvykle trvá naše zkouška 4 hodiny denně, a navíc cvičím i samostatně další asi 2 hodiny. Když není zkouška, cvičím sama 3–4 hodiny. A po hodinách cvičení chodím.

Jak relaxujete?

Vařením, setkáváním/chatováním s přáteli. Když mám čas, chodím do kina nebo na výstavy. A také odpočívám při nakupování a cestování. Bohužel v poslední době na to vše nemám dost času.

Jaké bylo vaše dětství a vaše rodina?

V dětství jsem si užila hodně zábavy. Tančila jsem s kamarádkou, která se učila balet. Hrála jsem baseball se svými bratrance a později jsem každý den s kamarády hrála vybíjenou. Můj otec byl velmi společenský člověk. Byl profesorem hudební pedagogiky a často k nám domů zval kolegy a své studenty. Proto jsem si od mala zvykla potkávat mnoho lidí.

Čím byste chtěla být, kdybyste nebyla hudebnicí?

Třeba šéfkuchařem v bistru :))

Vyznávala vaše rodina nějaké náboženství, nebo pocházíte spíše z ateistických poměrů?

Můj otec byl zen buddhista a praktikoval se mnou.

Jak došlo k vašemu přijetí křesťanství?

Můj profesor houslí byl koncertním mistrem v katedrále sv. Štěpána ve Vídni a já jsem s ním hrála v chrámovém orchestru. Hraní mší bylo pro mě inspirativní a přivedlo mě to nakonec ke křtu.

Jak se změnil váš život po přijetí víry?

Moje víra mi pomohla věnovat se něčemu velmi důležitému.

A jak vaši konverzi přijala rodina?

Před křtem jsem o obrácení své rodině neřekla. Můj otec byl šokován, když jsem mu o tom řekla, ale časem to přijal.

Máte oblíbený verš z Bible a oblíbeného patrona?

Koloským 1; 9-12

9 Proto i my, ode dne, kdy jsme to uslyšeli, nepřestáváme za vás v modlitbách prosit, abyste plně, se vši moudrostí a duchovním pochopením poznali jeho vůli. 10 Tak budete svým životem dělat Pánu čest a stále se mu líbit, ve všem ponešete ovoce dobrých skutků, budete růst v poznání Boha 11 a z moci jeho božské slávy nabudete síly k trpělivosti a radostné vytrvalosti; 12 a budete děkovat Otci, který vás připravil k účasti na dědictví svatých ve světle. Moje oblíbená patronka je svatá Cecilie, patronka hudby a hudebníků.

Jak byste se chtěla do našeho společenství zapojit?

Prostřednictvím hudby, ráda bych hrála například při svatém přijímání.

A jak vám může naše společenství pomoci?

Prosím, modlete se za mě, abych mohla naplnit své povolání. Děkuji!

Ptal se Petr Samec

Megumi Tokosumi, violistka

Narodila se do rodiny hudebníků v japonské Wakamě. Jako dítě dostala hudební vedení od svých rodičů. Přestěhovala se do Rakouska, kde studovala na Hudební univerzitě ve Vídni (Universität für Musik und darstellende Kunst Wien – MDW) a v roce 1998 tam ukončila magisterské studium. Megumi spolupracovala se Stuttgartským komorním orchestrem, Bergenskou filharmonií, Norským rozhlasovým orchestrem, Norskou operou, Filharmonií Hradec Králové a Filharmonií Minas Gerais. Je vyhledávanou komorní hráčkou, vystupovala s komorními tělesy v Norsku a spolupracovala i s umělci jako Magne Furuholmen z norské popové kapely A-ha. Od července 2023 hraje v Jihočeské filharmonii v Českých Budějovicích.

Slavnost Všech svatých

Slavnost Všech svatých (*Omnium Sanctorum*) je starobylá slavnost ke cti všech křesťanů, kteří dosáhli stavu spásy a jsou v nebi. Vyjadřuje víru ve společenství svatých a všeobecné povolání k svatosti. Zdůrazňuje to také Katechismus katolické církve (č. 946), když k nám mluví těmito slovy: „Poté, co apoštolské vyznání víry řeklo „svatou Církev obecnou“, k tomu dodává „společenství svatých.“ Tento článek je jistým způsobem vysvětlením předchozího: „Co je Církev, ne-li shromáždění všech svatých?“ Společenství svatých je právě Církev.

Počátky slavnosti Všech svatých sahají do 4. století, kdy se ve východní církvi v konkrétním dni (datum bylo lokální) připomínali všichni mučedníci. Datum tohoto slavení bylo obvykle v blízkosti Velikonoc, v návaznosti na slavení Kristova utrpení a vzkříšení, tedy základu celého liturgického roku. Konstituce o posvátné liturgii II. Vatikánského koncilu, *Sacrosanctum Concilium* (čl. 104) vysvětluje podstatu tohoto slavení v dějinách církve: „Mimoto vložila církev do ročního okruhu památky mučedníků a jiných světců, kteří byli mnohotvárnou Boží milostí přivedeni k dokonalosti a už dosáhli věčné spásy. V nebi zpívají Bohu dokonalou chválu a přimlouvají se za nás. O jejich svátcích hlásá církev velikonoční tajemství ve svatých, kteří spolu s Kristem trpěli a spolu s ním jsou oslaveni, ukazuje věřícím jejich příklad, který všechny přitahuje skrze Krista k Otci, a vyprošuje pro jejich zásluhy Boží dary.“

Nedá se říci, že kult svatých povstal najednou uprostřed 4. století. V počátku, kdy mnoho křesťanů dosvědčilo svou víru v Krista mučednickou smrtí, si prvotní církevní obce připomínaly svědectví jejich smrti. Z tohoto připomínání vznikl postupně kult mučedníků. Vycházel také z pohanského prostředí, v němž žila prvotní církev, neboť také pohané vzpomínali v jisté dny na své zemřelé. Pohané považovali den smrti za zlovolný, proto si své zemřelé připomínali v den jejich narození. Křesťané pro vzpomínku na zemřelého vybrali den jeho smrti, neboli *depositio* mučedníka. Zachovali přitom pohanský název *dies natalis* – den narození, což znamenalo výročí. Chápali den mučednické smrti věřícího jako skutečný den narození pro život věčný.

Součástí křesťanských pohřebních obřadů, po vzoru těch pohanských, se stalo také *refrigerium* – pohřební hostina. Od počátku 3. století se jí někdy účastnil také presbyter a v tom případě se namísto *refrigeria* slavila eucharistie. Kvůli vlivu židovských tradic na křesťanství a úctě k tělu zemřelých křesťané zavrhnuli kremaci, kterou provozovali pohané. Již v půli 2. století docházelo s velkou pravděpodobností k slavení eucharistie poblíž hrobů mučedníků. Vidíme, jak z kultu mrtvých povstává kult mučedníků. Latinské *martyr* vychází z řeckého *martyr* a znamená svědek.

Uprostřed 4. století církev, v období po pronásledování, začala slavit kult svatých, vycházející z kultu mučedníků. Sv. Jeroným (*342-7, †420) píše o *quotidianum martyrium* (každodenním mučednictvím) těch, kdo v hloubi a vytrvale žijí ideálem odříkání a čistoty. O sv. Martinovi z Tours (*316/7, †397), jednomu z prvních svatých „nemučedníků“ připomínaných v liturgii, se v sakramentáři z Bobbia píše: „Hle muž Boží, který může být započten mezi apoštoly a připojen do společenství mučedníků. Vyznavač na tomto světě, je s jistotou mučedníkem v nebi, protože víme, že ne Martin se vyhnul mučednictví, ale mučednictví se vyhnulo Martinovi.“ Kult jednotlivých svatých se v této rané době šířil nejdříve lokálně a pak se stal kultem všeobecným. K tomu od 4. století

Obraz Panny Marie Ochránitelky se všemi svatými; kostel sv. Lukáše na Svárově, po r. 1700.

prispívalo přenášení ostatků mučedníků z hřbitovů kolem měst do kostelů. V Říme k tomu docházelo později, až zhruba v 6. století. Roli hrálo i nebezpečí, které hrozilo poutníkům k hrobům před hradbami kvůli nájezdům Langobardů a Saracénů.

Slavnost (původně svatých mučedníků) se slavila na Východě v různých termínech podle místní církve. Sv. Efrém Syrský (*306?, †373), zmiňuje slavení v Edesse (Urfa, Turecko) 13. května. Podle kalendáře ze 4. století se svátek slavil v Nikomédii (Izmit, Turecko) v pátek po Velikonocích a tento termín zůstal v chaldejské církvi. Sv. Jan Zlatoústý (*347/9, †407) zmiňuje slavení svátku v antiochijské církvi v první neděli po Letnicích (Neděle všech svatých). Stejně datum bylo i v Konstantinopoli. Ortodoxní církev si tento termín podržela jako shromáždění celé církve, což je cílem velikonočního tajemství. Arménská církev pak sváté slaví 19. listopadu.

V Římě jsou první svědectví o slavení v 6. století: svátek byl včleněn do liturgického kalendáře pravděpodobně zásluhou

Oltář z roku 1758 v kostele Všech svatých v Kamenici nad Lipou. Oltář vytvořili truhlář O. Caplunger z Deštné a řezbář F. Vit z Pelhřimova; oltářní obraz Všech svatých je kopii malby B. Kamaryta z roku 1862 podle Kramolinova originálu z roku 1760.

papeže sv. Řehoře I. Velikého (*540?, †604, papežem 590) a podle *Comes Romanus Wirzburgensis* (8. stol.) se slavnost netýkala jen mučedníků, ale všech, kteří dosáhli stavu spásy (*Dominica in natali sanctorum*).

V Říme nacházíme stopy všech tří termínů slavení tohoto svátku. Je to pochopitelné, když jsi uvědomíme, jak úzké byly vztahy s Východem v průběhu 5. a 6. století. Papež sv. Bonifác IV. (*550, †615, papežem 608), který se klonil k datu 13. května, byl byzantským císařem Fokou (*547, †610) obdarován římským pohanským chrámem Pantheon. Ten byl původně zasvěcen všem bohům (z řec. Πάνθεον; pan – vše a theoi – bohové) a postaven k počti císaře Augusta (*63 př. Kr., †14), jeho zetěm Marcusem Vipsaniusem Agrippou (*63 př. Kr., †12) v letech 27–25 př. Kr. V době papeže Bonifáce IV. ale již nebyl více než 100 let využíván. Dne 13. května 609 (610?) jej Bonifác posvětil ke cti Panny Marie a všech mučedníků. K tomuto datu dal papež na 28 vozích přivést ostatky svatých mučedníků z římských katakomb, které pak spočinuly pod podlahou chrámu. Na tuto slavnostně uskutečněnou translaci (přenesení) ostatků svatých, odkazovaly staré texty mše svaté z posvěcení kostela: „Pozvedněte se, vy svatí Boží, z vašich příbytků, posvěcujte místa, žehnejte lidu.“ Pantheon, nyní chrám Panny Marie a všech mučedníků, tak až do současnosti poukazuje datem slavení stáciové bohoslužby – v pátek ve Velikonočním oktávu – na velikonoční tajemství Krista v životě svatých.

Papež sv. Řehoř III. (*690?, †741, papežem 731) učinil ve slavení další krok, když dal v bazilice sv. Petra v Římě zřídit kapli ke cti všech svatých a to i těch, jenž nezemřeli mučednickou smrtí. Zároveň nařídil, aby každý den po nešporách v této bazilice zaznívalo votivní *officium* ke Všem svatým. Jejich svátek slavený 1. listopadu byl už v polovině 8. století znám v Anglii a Irsku. V 9. století byl v říši Karlovců (Franská říše) označován jako *solllemnitas sanctissima* (slavnost nejsvětější). Především církev v Galii uctívala 1. listopadu nejen všechny mučedníky, ale i všechny svaté. Řím přijal tuto galskou tradici za papeže Řehoře IV. (*795?, †844, papežem 827). Ten přeložil svátek na 1. listopa-

du. Bylo to buď z praktických důvodů (např. obtížnost nasytit velké zástupy poutníků o tomto svátku na jaře), nebo z jiných důvodů. Na prosbu tohoto papeže pak císař Ludvík I. Pobožný (*778, †840) zavedl roku 835 tento svátek pro celou svou říši. Papež Jan XI. (*?, †935, papežem 931) roku 935 ustanovil, aby se 1. listopadu slavil svátek Všech svatých v celé církvi a zavedl jeho vigílii. Roku 1475 jej papež Sixtus IV. (*1414, †1484, papežem 1471) prohlásil přikázaným svátkem a připojil k němu oktáv, který byl při liturgické reformě v roce 1955 spolu s vigílií zrušen. V každém případě tato slavnost, která se nyní vztahuje na všechny svaté, dostala na konci církevního roku patřičný rámec, aby nám připomněla slavné dosažení království Krista Pána a jeho druhý příchod.

Popis starého slavení druhých nešpor z blíže neurčeného velkého benediktinského opatství ukazuje hloubku symbolů a krásu liturgie 1. listopadu: „*Asi neexistovaly jiné nešpory liturgického roku, které by působily tak silným dojmem jako druhé nešpory na slavnost Všech svatých, po nichž hned následovaly smuteční nešpory před dnem 2. listopadu, dnem Památky zesnulých. Relikvie svatých byly umístěny na oltáři tak, aby skrze své svaté ostatky dnes svatí obklopovali Krista, jehož symbolem je oltář. Oltář se dnes také zaskvěl svým nejslavnostnějším oděvem: zlatým antependiem a sněhově bílým ubrusem. V šesti stříbrných svícnech hořelo šest velkých svíček. V hlubinách bylo vidět apokalyptického Beránka. Na trůnu – jako zástupce Boha Otce – seděl opat ve zlatém pluviálu, kolem něj starší členové mnišské komunity v liturgickém oblečení. Čtyři kantoři, oblečení do nádherných pluviálů, intonovali zpěvy nešpor a chór mnichů se k nim připojil v těchto nebeských písních. V obrovském opatském kostele stál nebo seděl dav věřících, které nikdo nemohl spočítat, ze všech tříd lidu. Nad tím vším se vznášel slavnostní, někdy truchlivý, nebo radostný zvuk varhan. Byly to chvíle skutečně nebeské svatby. Jakmile skončilo slavnostní „Benedicamus Domino“, přistoupil k oltáři akolyta s kadidelnicí, obklopen osmi dalšími, jenž nesli zapálené pochodně. Čtyři kantoři s úctou přistoupili k oltáři, sundali z něj relikviáře a obklopeni akolyty je vynesli z kostela. Blahoslavení se vrátili do svých příbytků, které opustili jen na chvíli, aby společně se svými bratry a sestrami oslavili svátek Všech svatých. Opat a jeho vážený doprovod se připojili k průvodu nesoucím svaté ostatky. Společně se „staršími“ Bůh Otec symbolicky opustil tuto zemi. Celý úctyhodný průvod byl obklopen kouřem kadidla, které, jak píše svatý Jan ve Zjevení „je modlitba svatých“ (Zj 5,8). Světla zhasla a varhany se rozezněly žalostnou stížností. Mniši rozprostřeli před oltářem černý koberec a zapálili svíčky z tmavého vosku. Kněží v černých pluviálech přistupují k oltáři a začnou žalostně zpívat „Potěším Pána v zemi živých.“ Radost Všech svatých utichla: je slyšet sténání duší v očistci.“ (Pius Parsch: Rok Liturgický, díl III; Pallottinum, Poznaň 1956).*

Oslava svátku Všech svatých je důležitým slavením velikonočního tajemství, jenž ukazuje účinky daru vykoupení a motiv k napodobování Krista. Teocentrické pojetí kultu svatých ukazuje na Boha jako na pramen svatosti; proklamovaná vize nekonečného množství lidí kolem trůnu Božího a Beránka ve Zjevení apoštola Jana ukazuje univerzálnost spásy. Christocentrické a církevní pojetí kultu ukazuje na svaté jako na nejdůstojnější členy mystického Těla Kristova a je výzvou k vykročení na cestu svatosti pro všechny křesťany.

Všichni svatí a světice Boží, orodujte za nás!

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhlič, O.Cr., Ph.D.

Jejich mlčení se stalo slovem, jejich strach odvážným svědectvím, jejich chlad se proměnil v horlivost

V síle Ducha svatého začali Ježíšovi učedníci hlásat velké Boží činy. V neděli 8. října byli Duchem svatým naplnění další učedníci: Anežka, biřmovacím jménem Terezie z Lisieux, Eva – Anežka Česká, Markéta – Klára, Pavla – Anna, Kamila – Marie Magdaléna, Lukáš – Ignác z Loyoly, Anežka – Zdislava, Lucie – Chiara, Petr – Kryštof, Petr – Maxmilián Kolbe a Veronika – Agáta.

Vzkládáním rukou otce biskupa Vlastimila přijali v Prachaticích svátost biřmování a do jejich srdce byl vepsán nový, vnitřní zákon („Svůj zákon jim dám do nitra.“ Jr 31,33). Odnynějska jsou uschopnění k tomu, aby převzali veškerou zodpovědnost za svůj život, který dostali od Pána Boha, a aby postavili Boha na první místo ve svém životě.

Biskup Vlastimil otcovsky kladl biřmovancům na srdce, aby si uvědomili, proč jsou na světě a jak naloží se svým životem. Povzbudil je, aby se učili nahlížet na Boží cesty, na pozvání, které jim Bůh nabízí. Odkazoval na učení Ježíše Krista, na cenný a křehký dar svobodné vůle, na formování svědomí i propojenost s druhými lidmi. „To podstatné pro nás je, abychom dokázali kráčet důstojným způsobem v přítomnosti Boží a plnili si své stavovské povinnosti,“ řekl otec biskup. Hovořil o knížce „**Stála jsem u brány nebe a pekla**“, kterou od něj potom dostali biřmovanci darem a v níž autorka Gloria Polo popisuje svou zkušenost klinické smrti, kdy se setkala s Ježíšem Kristem a procházela s ním knihu svého života. Popisuje své zděšení z toho, jak si během svého života zdeformovala svědomí a všechno nepatřičné z něj vytěsnila, ale v té knize života to zůstalo zapsáno stejně, jako bude v knize života každého biřmovance zapsáno zlatým písmem jeho biřmování jako dar od Boha, který dostal, aby ho rozvíjel. „Jen Duch svatý dokáže uschopnit slabé lidi k lidsky nezvládnutelnému úkolu zprostředkovat život, a to život v plnosti,“ řekl otec biskup v souladu s veršem 10,10 evangelia podle Jana. Dospělý křesťan má nabízet křesťanskou naději i přes to všechno, co se kolem nás děje, má být na svou víru hrdý, a ne se za ni

stydět. „My se nemáme za co stydět, protože máme Ježíše Krista, který zvítězil nad smrtí a nabízí nám věčný život. Kdo mi může nabídnout něco většího, než Ježíš Kristus?“ Biskup Vlastimil doporučoval, abychom své zkušenosti s Bohem předávali druhým ze srdce a abychom žili v souladu se svou vírou. „Je důležité, abyste si uvědomovali, že se u vás budou lidé dívat víc na to, co děláte, než na to, co říkáte,“ zdůraznil a k nám všem pak směřoval svou prosbu: „Prosme Boha, abychom dokázali o Kristu svědčit lidem kolem nás, abychom jim dokázali zprostředkovat krásu svého vztahu s Bohem. On si používá i naši lidskou slabost, aby přinesl do světa věci, na které my jsme krátkí, ale když je nabídneme Jemu, On se postará.“

A na závěr homilie se pastýř českobudějovické diecéze vroucně modlil: „Přijď, Duchu svatý, Ty, který toužíš člověka obdarovat svými dary. Sestup na nás a naplň nás svou milostí. Nauč nás věrně plnit vůli nebeského Otce a dej nám schopnost růst i nadále v přátelství s Kristem. Ať Tvé světlo zazáří v našich slovech a v našich skutcích. Ať v nás přebývá Tvá síla, abychom přinášeli do světa víru a naději. Uděl nám milost, abychom byli schopni předávat druhým Tvoji lásku, Tvoji útěchu a Tvůj pokoj. Amen.“

Na konci slavnostní liturgie vyjádřili biřmovanci otci biskupovi veliké díky a poděkovali i svému faráři Petrovi Plášilovi za obětavou přípravu na přijetí svátosti a jáhnovi Vojtěchovi Razimovi za všestrannou pomoc. Svůj velký den oslavili se svými duchovními a kmotry netradičním obědem na faře – pizzou.

Stanislava Vitoňová

Mouřenecký „most přátelství“ oslavil třicetiny

V sobotu 23. září si lidé na Mouřenci u Annína připomněli 30. výročí od záchrany a znovuvysvěcení kostela sv. Mořice.

V sobotu odpoledne se zde konala česko-německá mše s emeritním plzeňským biskupem Mons. Františkem Radkovským. Odpoledne bylo vyhrazené pro česko-německé setkání u Mouřence a ve stodole v Anníně, večer pak vystoupil v kostele na Mouřenci světoznámý houslista Pavel Šporcl. Program pokračoval i v neděli.

Guláš i housle

Lidé shlédli fotografie z událostí uplynulých 30 let, zejména snímky z činnosti německého a českého podpůrného spolku. Poutní česko-německou mši celebroidal biskup Mons. František Radkovský s místními kněžími, za doprovodu sboru Svatobor, který věnoval biskupovi při jeho odjezdu píseň. Biskup dostal jako dárek i podmalbu na skle s Mouřencem.

„Mše se účastnili i někteří rodáci a se současnou předsedkyní německého podpůrného spolku Förderkreis zur Erhaltung von St. Maurenzen Margit Kaiser dorazil opět i architekt Karl Suchy (93), jeho bývalý předseda, který s dalšími kdysi před lety organizoval opravu kostela,“ uvedl za místní organizátory Lukáš Milota, předseda spolku Přátelé Mouřence, který dostal k výročí dort s „30“ a logem „M“. Odpoledne se lidé potkali před kostelem ve stanu, kde se občerstvili výborným gulášem a koláčky a poslouchali muzikanty. Večer v kostele vystoupil houslový virtuos Pavel Šporcl, který zahrál klasické i populární skladby. Zazněla i skladba z filmu Anděl Páně 2, neboť tahle pohádka se zde natáčela.

Javory v říjnu

V neděli se desítky lidí potkaly před kostelem při dvouhodinovém programu s dechovkami Diei Blech Blosa a Solovačka. „Mouřenec dostal k 30. výročí nový nátěr fasády, jehož chybějící část zajistil zdarma s přáteli jeden dobrodinec,“ poznamenal Lukáš Milota. „Podařilo se mu také dostat do výklenku nad vchodem do kostela sochu sv. Mořice, kterou před šesti lety vytvořil z pískovce sochař Bartoloměj Štěrbá. Mouřenec opět září do dálky a kráší ho socha stojící v desítky let prázdném výklenku,“ dodal.

Oslavy pokračovaly 5. října koncertem sourozenců Ulrychových a skupiny Javory. Při tomto koncertu Mouřenec oslavil výročí 20 let od pořízení dvou zvonů sv. Mořic a sv. Vintíř. Přátelé Mouřence s malým i velkým jsou rádi, že i letos kostel navštívily tisíce lidí, kteří sem přišli na bohoslužby, koncerty nebo prohlídky.

Radek Gális

Předsedové obou spolků, kteří se zasloužili o záchranu Mouřence – Karl Suchy, Lukáš Milota a Margrit Kaiser.

Dort pro oslavence.

Slavnost celebroidal emeritní plzeňský biskup František Radkovský.

ŽEHNÁNÍ obnoveného kříže v Rojicích u Radomyšle

V sobotu 30. září 2023 požehnal P. Mgr. Jan Doležal, okrskový vikář Vikariátu Strakonice, obnovený kříž u osady Rojice (u silnice z Rojic na Velkou Turnou).

O obnovu kříže se zasloužil Petr Pavel Hanus, kostelník heřmaňský. Tento kříž pochází z roku 1857 a ještě před několika měsíci byl ve velmi špatném stavu: dochovala se z něho pouze žulová část, přičemž horní žulová hlava byla značně popraskaná vlivem povětrnostních vlivů a působením zatékající vody a mrazu. Žulové části kříže byly silně znečištěné, téměř černé. Žulové schody byly zcela zarostlé vegetací a pokryté nánosy zeminy. Oprava trvala od 15. dubna do 1. září 2023.

Pan Hanus se obnově zničených (a dnes často zcela zapomenutých) křížů a Božích muk v krajině na pomezí okresů Strakonice, Písek a České Budějovice věnuje od roku 2012. Za tu dobu obnovil asi 50 křížů a ve svém úsilí chce pokračovat

Foto: Petr Eláš

i nadále. Na konci roku 2023 by se měl s pomocí Boží dostat na číslo 56 obnovených křížů.

Podrobné informace o všech křížích, které Petr Pavel Hanus obnovil, najdete na www.obnovakrizi.cz Na této webové stránce Petr Pavel Hanus uvádí své krásné vyznání: „Kříže – svědci dávných zbožných dob, stojící u cest, v polích i na soukromých zahradách bez povšimnutí, stojí za to, abychom se o ně postarali a prodloužili jim život pro generace příští, pro Ty, co přijdou po nás. Nebudme slepí, rozhlédněme se kolem sebe, jsou všude kolem nás. Naplňme prosím jejich původní účel a důstojnost. Nesmím zapomenout, že bez pomoci Boží, ženy Martiny, dcery Áji i kamarádů, bych to sám nikdy nedokázal.“

Petr Samec

VYDAŘENÉ „Farní odpoledne“

Na svátek Panny Marie Růžencové, 7. října, proběhlo ve farnosti sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích „Farní odpoledne“.

Začalo se v kostele v 15 hodin, kde se farníci setkali k modlitbě Korunky k Božímu milosrdenství. Ta zde zpravidla probíhá každou třetí po sobě následující sobotu. Modlitba byla doprovázena také zpěvem a hrou na varhany.

Po modlitbě lidé zůstali v kostele na přednášku s názvem „**Pečovat o vztah, jako pečujeme o naše dítě**“. Přednášející tentokrát byla Mgr. Martina Fürstová, ředitelka Diecézního centra pro rodinu. Přednáška byla velmi inspirující nejen pro manžele, ale i pro všechny ostatní účastníky. Každý z nás máme přece nějaké vztahy. Některé nás ovlivňují více, některé méně. Na počátku každého vztahu je určitý projev, ať už úcty, emoce nebo nějakého citu. A o to je potřeba pečovat, rozvíjet, prohlubovat. Díky této přednášce jsme se mohli dozvědět něco o tom, že každý vztah je protkán emocemi, pocity a láskou, že každý člověk je originál, tak jak ho Bůh stvořil. Díky tomu pak naše vztahy mohou být pestré a různorodé.

Foto: archiv farnosti České Budějovice – sv. Jan Nepomucký

Po celou dobu modlitby i přednášky byl ve farním areálu zajištěn program pro děti. Protože nám počasí přálo a byl poslední krásný den, tak zatímco rodiče naslouchali v kostele, děti se mohly vyřádit na farní zahradě.

Dále následovala mše svatá v 17:30, kde otec Pavel Bicek vložil evangelium z následující neděle o vinici a vinaři. Na závěr programu se mohli všichni společně občerstvit na farní zahradě, kde bylo připraveno pohoštění. Účastníci „Farního odpoledne“ tak mohli navzájem sdílet své zážitky a dojmy.

Monika Nováková

Školka „U sv. Josefa“ oslavila 30. narozeniny

V sobotu 16. září 2023 oslavila své 30. narozeniny církevní mateřská škola „U sv. Josefa“ v Českých Budějovicích. Oslavy začaly vlastně již ve středu 13. září, kdy jsme prožili malou školkovou slavnost s dětmi v kapli. Vrcholem této oslavy bylo předání třípatrového dortu dětem.

V sobotu odpoledne jsme se sešli ve 14:00 hodin při děkovné mši svaté, kterou vedl P. Cyril Havel. Od 15:00 následoval den otevřených dveří, kdy bylo možné si projít školku, posedět u kávy, popovídat, zavzpomínat nad kronikami nebo si prohlédnout vystavená tabla předškoláků. Největší úspěch sklídila točená zmrzlina, která se podávala přímo v areálu školky.

Posledním bodem programu bylo v 17:30 divadlo na nádvoří (Téměř divadelní společnost). U pohádek se dobře pobavili malí i velcí diváci.

A na závěr? Ještě povídat, dojíst všechnu zmrzlinu a hurá domů...

*Mgr. Zdeňka Maňáková,
ředitelka CMŠ*

Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice;
www.kna.cz, www.ikarmel.cz

Petr Kukal

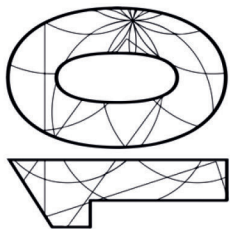
Stará Boleslav
Stará Boleslav v dramatických příbězích, legendách a historii plné zvratů i zázraků

Málokteré místo v Čechách ukrývá tolik dramatických příběhů, legend a historií plnou zvratů i zázračných okamžiků jako Stará Boleslav. Knížka Petra Kukala je nejen přehledným průvodcem po zdejších svatých místech, po staroboleslavských duchovních i uměleckých pokladech, ale i patřičně vášnivou poctou všem, kdo se o místo spojené se svatováclavskou a mariánskou úctou starali a nenechali ho upadnout v zapomnění.

brožovaná, 128 stran, 299 Kč

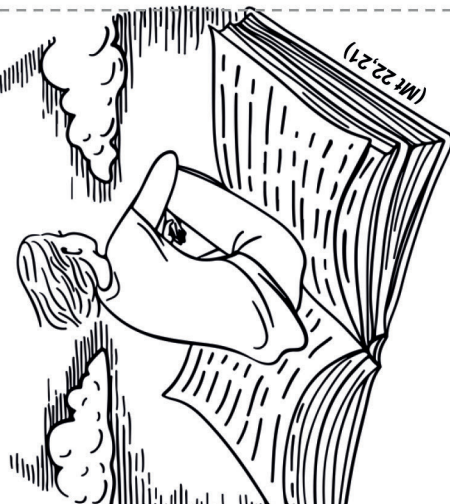
Žřizovatelem Církevní mateřské školy „U sv. Josefa“ je Kongregace školských sester de Notre Dame. Je to trojtřídní mateřská škola s kapacitou 75 dětí. Vzdělávání a výchova dětí vychází z Rámcového vzdělávacího programu předškolního vzdělávání, který je konkretizován v Koncepti školy, Školním vzdělávacím programem a v Třídních vzdělávacích programech. Téma Školního vzdělávacího programu je „MÁM RADOST, ŽE JSEM“. Integrované tematické bloky jsou vybírány tak, aby přirozeně navazovaly na události kalendářního roku, zahrnují hlavní křesťanské svátky, a zároveň je ponechán prostor pro krátkodobější témata podle zájmů dětí, situace v CMŠ a jejím okolí a podle událostí ze života dětí. Další informace o Církevní mateřské škole „U sv. Josefa“ najdete na webu <https://www.skolkasvj.cz/>

SLOVO ŽIVOTA

«DÁVEJTE TEDY, CO JE
CÍSAŘOVO, CÍSAŘI, A CO
JE BOŽÍ, BOHU A...»

... BOHU, TO CO
JE BOŽÍ»

«Co znamená věta z tohoto
Slova života?»

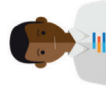
«Ježíš nám všem znovu připomíná, že
máme dávat Boha na první místo.»

«Jako je na římské minci vyražen
obraz císaře, tak je v každém člověku
vyražen obraz Boží.»

«Obraz Boží ve mně?»

«Být obrazem Božím pro Ježíše
znamená:
milovat,
milovat všechny,
plnit Otcovu vůli,
dát k dispozici
mysl,
srdce,
energii
a vlastní život.»

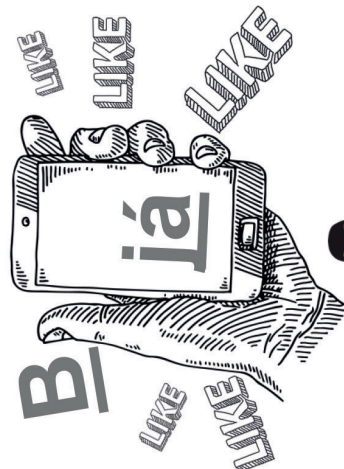
«Ale já často stojím před obtížným
rozhodováním, při kterém hrozí,
že sklouznu do pokušení snadných
řešení a budu dávat
své JÁ do středu všeho dění.»

«I my se často ptáme, jaké místo
dáváme Bohu?»

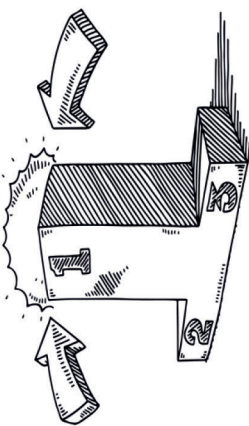
«Kladu si otázku, jestli je moje srdce
spíše uchváčeno množstvím 'lajků',
obdivem a napodobováním úspěšných
lidí nebo jestli jsem schopný
dát 'B' před mé 'JÁ'!»

«Uvědomuji si, že riskuji dávat větší
význam materiálním a bezvýznamným
věcem než svému vztahu s Bohem.»

«Ježíš nám místo toho navrhuje
zásadní skok a vyzývá nás k vážnému
a hlubokému rozlišování našeho
žebříčku hodnot.»

«Jak máme pochopit správné
rozhodnutí?»

«Hluboko ve svém svědomí můžeme
slyšet hlas, někdy nenápadný
a možná přehlušený jinými hlasy.»

«Jeho hlas nás vybízí, abychom
milovali všechny, abychom neúnavně
hledali cesty bratrství a vždy nás
povzbuzuje k obnovení této volby,
a to i za cenu, že půjdeme proti proudu,
proti egoistickému způsobu myšlení.»

centrogen3.rpu@focolare.org

Upraveno ze Slova života
od **Augusta Parody Reyese** a týmu

Ježíšovo světlo nám dá sílu milovat

„Vy všichni jste synové
světla a synové dne.
Nepatříme noci
ani temnotě.“ (1 Sol 5,5)

(Z liturgie 33.neděle v mezidobí)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Ježíš je se svými učedníky. Vypráví jim příběh jednoho muže, který je na odjezdu a svěří sluhům svůj majetek: jednomu dá 5 mincí, dalšímu dvě, poslednímu jen jednu. Zatímco je pán na cestě, první sluha vydělá dalších 5, druhý další 2.

Třetí ale schová minci do jedné díry: má strach, aby ji neztratil! Pán se vrátí, velmi pochválí první dva sluhy, kteří mu odevzdají dvojnásobek. Ale pokárá třetího, který mu vrátí jen jednu minci, kterou dostal.

Bůh dal každému z nás dary, nezáleží, jestli je jich hodně nebo málo. Každý je může rozvíjet a nechat zazářit to, co mu Bůh daroval! A takto to připomene apoštol Pavel prvním křesťanům: „my všichni jsme děti světla!“

Arianna z Řeka nám vypráví: O prázdninách děláme řemeslné výrobky. Jednou odpoledne jsme šili loutky. Ty moje se povedly moc dobře, protože jsem na to šikovná: moje babička mi často říká, že mám opravdu dar dobře šít!

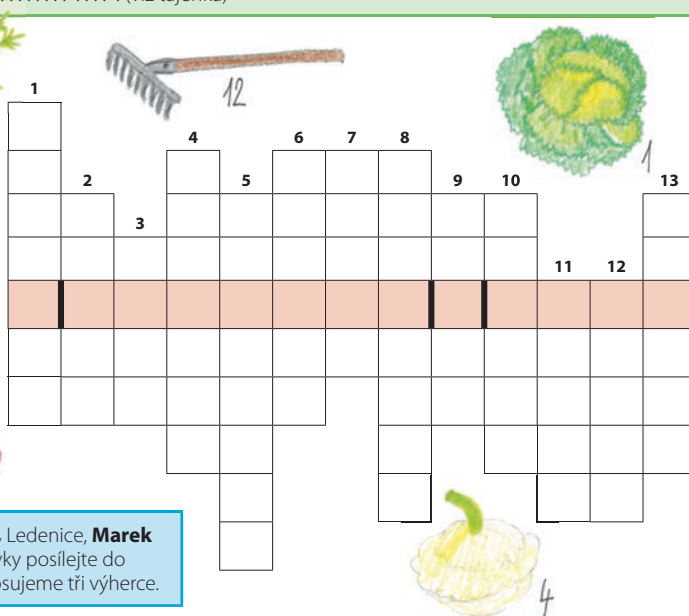
Byla jsem tak spokojená se svou prací, že jsem si nevšimla, že moje kamarádka Antonella byla naopak velmi smutná, protože vůbec neumí šít! Hned jsem přiběhla, abych pomohla jí a ještě další kamarádce Viktorii.

A tak se můj „dar“ rozmnožil! Teď jsme měly tři nádherné postavičky a mohly jsme zahrát krásné přestavení. A když jsem udělala tyto skutky lásky, cítila jsem se blíž Bohu.

© PAFOM, Obrázky a text připravilo Centrum gen 4. Gen 4 jsou malé děti z Hnutí folklóru založeného Chiarou Lubichovou.

„Vy všichni jste přece synové světla a synové dne, noc ani tma nemá nad vámi právo.“ (1 Sol 5,5) Svatý Pavel se v dnešním verši snaží povzbudit ve víře i nás. Říká, že jsme synové světla, jak to? Člověk, který uvěřil v Krista, žije v pravdě, má naději a směřuje do Božího království, je synem světla; má v Bohu zalíbení. A tak by mělo být cílem lidského života žít ve společenství (viz tajenka)

Výherci zářijové křížovky: **Emma Faicová**, Sušice, **Markéta Maříková**, Ledenice, **Marek Novák**, České Budějovice. BLAHOPŘEJEME! Tajenku listopadové křížovky posílejte do 31. 12. 2023 na katechetky@bcb.cz, ze všech správných odpovědí vylosujeme tři výherce.

O lidské zkušenosti, teologii a přírodní vědě.

Rozhovor s Lucií Kolářovou, odbornou asistentkou katedry teologických věd TF JU

Příliš lidská teologie? K antropologickému projektu zkušenosti u Edwarda Schillebeeckxe.

Proč jste se rozhodla napsat knihu týkající se myšlení Edwarda Schillebeeckxe?

Tento teolog byl již dávno předmětem mého zájmu. Přeložila jsem jeho poslední knihu, v jistém smyslu jeho vrcholné dílo, psala jsem o něm dizertaci, také nějaké články. Jedná se velkou, namnoze nedoceněnou osobnost 20. století, reprezentující – v dobrém slova smyslu – pokrokový přístup k teologii.

Jak byste shrnula hlavní myšlenky jeho antropologického konceptu?

Ptáte se mě, jak na jedné kapce představit celé moře. Schillebeeckx tematizuje univerzální lidskou zkušenost jako přístupovou bránu ke zjeveným pravdám víry. To, co jsme v tradici pojmenovali vysokými teologickými pojmy, musí být možné ukotvit v našich konkrétních lidských životech, pokud těmi pojmy nechceme popisovat realitu, která nemá s naším světem nic společného.

Proč je zkušenost tak důležitá?

Ve zkušenosti člověka se světem se dotýkáme samých základů našeho lidství. Vezměme si třeba všelidskou zkušenost toho, že každý jsme byli dítětem a každý jsme se z dítěte proměnili v dospělého jedince. Představme si celý ten dlouhý proces, který je bez záruky, všechny ty peripetie. Jestliže je křesťanství životní cestou, jak by směla teologie ignorovat stavební kameny, z nichž je ona cesta vydlážděna? Jak můžeme hovořit o tom, že jsme Božími dětmi, a nevycházet při tom z naší zkušenosti? Teologie je teoretický jazyk, ale to ještě neznamená, že přichází z jiné dimenze. Teologie nesmí redukovat náboženské pravdy na racionalistické kategorie.

Jaký je vztah mezi zkušeností, interpretací a kritikou ve Schillebeeckxově teologii, jak ho popisujete ve vaší knize?

Zkušenost nikdy neprobíhá jako „tvrdé faktum“, jako něco, co rozhodujícím způsobem přichází zvenčí a na člověka tak nějak „nasedne“. Každá zkušenost je už rovnou vpletena do jazykové interpretace, náš přístup spolurozhoduje o tom, jak si ta zkušenost „sedne“. Má to tedy svou objektivní i subjektivní stránku, které nelze jednoduše mechanicky oddělit. Abychom to vůbec dokázali rozlišit a pojmenovat a abychom o tom uvažovali soudně, musíme být kritičtí. Kritičtí právě i k vlastním interpretacím, kritičtí dokonce i k vlastní kritičnosti.

Co pro vás při psaní bylo nejzajímavější nebo nejnáročnější?

Mě to moc těšilo, psala jsem o něčem, co se mi zdá, že už důvěrně znám a mojí největší starostí bylo, jestli to bude srozumitelné pro čtenáře. A jestli vůbec nějaký čtenář budou.

O PŘEKLADU KNIHY: SAVCEM Z MILOSTI BOŽÍ: EVOLUCE, VĚDOMÍ, SVOBODA

Nedávno vyšla tato kniha, kterou jste přeložila do češtiny a ještě předtím se Vám dokonce podařilo ji nakladatelství doporučit. Jakou motivaci jste pro to měla?

Ta kniha zpracovává klíčové oblasti týkající se člověka, interdisciplinárně, do velké hloubky a šíře. Hlavní konfrontační linií tu je teologie a přírodní věda. Tematicky je to stále aktuální, často bolavé, týká se to nás všech. Kniha je psána náročným jazykem, zároveň ale se vtipem a nadhledem. Fascinovala mě.

Můžete nám přiblížit hlavní témata?

Antropologie, teologie stvoření, naturalismus, evoluce a evoluční teorie, hominizace, duše a oduševnění, mozek a duch. Člověk od počátku až do konce, ontogeneticky i fylogeneticky. Biomedicína a teologie. Celé spektrum témat, která z různých odborných hledisek nastolují pořád znovu prastarou otázku po tom, kdo je člověk.

V čem spatřujete hlavní přínos této knihy pro současný odborný diskurz?

Kniha přináší syntézu takové úrovně souvislostí, na které ani při obстоjné vzdělání běžně nedosahujeme. V tomto smyslu může vést k pokoře všechny vědce napříč celým spektrem. Každý může rychle pochopit, že není odborníkem na všechno, natož aby měl patent na (celou) pravdu.

Co považujete za nejzajímavější myšlenku autora?

Spíše než konkrétní myšlenka pro mě bylo nejzajímavější právě ono – opakované – zjištění, jak složité to všechno je a jak málo tomu rozumíme. A přitom si myslíme, že na základě takového dílčího vědění můžeme dělat zásadní závěry.

Jaká byla Vaše největší výzva při překladu této knihy do češtiny?

Byl to opravdu velmi náročný překlad, asi nejobtížnější ze všech textů, které jsem dosud přeložila. Z toho mnohahodnového nehybného sezení u počítače jsem si po deseti měsících uhnala útlak nervu v noze. Zároveň jsem ale při té otročině měla povznášející pocit toho, že tentokrát jsem se tomu jazyku dostala na dřeň.

Gymnázium J. V. Jirsíka oslavilo 155 let

V letošním roce si nejstarší gymnázium v Českých Budějovicích připomíná několik významných jubileí: 155. výročí založení školy a 120 let působení v současné budově. Dvě výročí by letos oslavil i zakladatel gymnázia, českobudějovický biskup Jan Vale-rián Jirsík. Od jeho narození uplynulo letos 225 let a k jeho úmrtí došlo před 140 lety.

Tato dvě jubilea jsme si připomněli 19. června během slavnostního setkání u Jirsíkova hrobu na staroměstském hřbitově v Českých Budějovicích, a to za účasti současného biskupa Vlastimila Kročila a děkana Teologické fakulty JU Rudolfa Svobody. V prvním říjnovém týdnu jsme navázali další částí oslav. Prvním bodem programu byla ve středu 4. října beseda s absolventy Alenou Váchovou, Viktorem Berem, Zdeňkem Bezecným a Vítem Erbanem, kteří na našem gymnáziu studovali v době kolem sametové revoluce a připomněli tehdejší události i proměnu školy na začátku 90. let. Zaznělo mimo jiné to, že tehdejší Gymnázium Karla Šatala bylo v rámci budějovických škol již v 80. letech jakýmsi ostrůvkem protirežimních nálad. Učitelé byli až na výjimky na stejné vlně jako studenti a během událostí roku 1989 se v čele s ředitelem Chábem jednoznačně přihlásili k požadavkům revoluce.

Oslavy pokračovaly ve čtvrtek 5. října mši v kostele sv. Václava, který patřil k původní budově Jirsíkova gymnázia a dodnes jej využíváme např. ke slavnostnímu vítání nových studentů. Mši sloužil náš absolvent, vodňanský duchovní Josef Prokeš, který svými slovy krásně propojil školní i duchovní život. Bohoslužbu doprovázel pěvecký sbor Mendík pod vedením sbormistřyně Olgy Thámové a zazpívaly i absolventské sbory Pramen-
dík a Abwun.

Vyvrcholením oslav se stal den otevřených dveří a slavnostní ples v sobotu 7. října. Od ranních hodin mohli absolventi, žáci, rodiče i zájemci o studium navštívit budovu gymnázia, zhlédnout prezentace jednotlivých předmětů a školních aktivit a porovnat, jakou proměnou „Jirsíkárna“ za poslední roky prošla. Setkávání mnoha generací absolventů se neslo v příjemně nostalgické náladě a mnozí ze starších hostů byli fascinováni tím, jak jejich někdejší *alma mater* funguje dnes. Během prohlídky školy bylo možné zakoupit též nově vydaný výroční almanach, v němž jsme shrnuli vývoj gymnázia za posledních 5 let.

Mnohé bývalé třídy si na sobotní odpoledne naplánovaly abiturientské srazy a z nich vyrazily přímo na slavnostní ples v DK Metropol, který začal ve 20 hodin projevem ředitele školy Jaroslava Pustiny a krátkým vystoupením sboru Mendík. Poté se již zábava rozběhla v plném proudu a pokračovala až do brzkých ranních hodin.

Celé oslavy proběhly velmi zdařile a jsme rádi, že se absolventi všech ročníků do naší školy rádi vracejí a jsou na svou alma mater hrdí.

Václav Kuneš

Personalialia

Životní jubilea:

- R. D. Mgr. Jan ROTHSCHEDL,**
oslavil **18. 10. 2023** své čtyřicáté narozeniny.
- R. D. František HALAŠ,**
oslavil **30. 10. 2023** své sedmdesáté sedmé narozeniny.
- P. Radoslav ŠEDIVÝ, Opus J.S.S.,**
oslavil **2. 11. 2023** své čtyřicáté páté narozeniny.
- Karel LEDNICKÝ, trvalý jáhen,**
oslaví **13. 11. 2023** své osmdesáté první narozeniny.
- Mgr. Josef HES, trvalý jáhen,**
oslaví **15. 11. 2023** své šedesáté páté narozeniny.
- František JIRSA, trvalý jáhen,**
oslaví **16. 11. 2023** své sedmdesáté narozeniny.

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

Střípky z konference Josef Zvěřina a teologie agapé

Na nejrůznějších místech a různými způsoby je letos připomínán kněz, učitel, teolog a filozof umění Josef Zvěřina (1913–1990). Modlitby, zádušní mše, studium jeho díla i sdílení vzpomínek vyvrcholily 8. září 2023 konferencí s názvem *Josef Zvěřina a teologie agapé*, která se konala na Vyšší odborné škole Jabok v Praze.

Prof. JUDr. Jiří Rajmund Tretera.

Mgr. Michal Kaplánek, Th.D. (vlevo) a Dr. Ing. Alois Křišťan, Th.D.

Nejen pamětníci a absolventi kurzů živé teologie v Čechách, na Moravě i na Slovensku, zástupci teologů, historiků a literárních vědců, studenti pedagogických, sociálních a teologických oborů, ale i mnozí zájemci z řad veřejnosti byli účastníky konference.

S příspěvky nejprve vystoupili přátelé a někdejší žáci Josefa Zvěřiny – historici, učitelé a teologové, kteří přiblížili jeho životní cesty, touhy i kouzlo jeho osobnosti. Po zahájení konference senátorem **Pavlem Fischerem** uvedla první odborný příspěvek teoložka **Mireia Ryšková**, v němž poukázala také na své vnímání Zvěřiny jako všestranného a autentického člověka, zamilovaného do Boha, Církve, lidí, umění, sportu a moře (v němž vezdejší Zvěřinův život i skončil). Historik **Jan Stříbrný** vyzdvihl Zvěřinovu občanskou angažovanost a duchovní službu v zlomových okamžicích dějin. **Pavel Hradilek** přispěl svými vzpomínkami konkrétního způsobu organizování studia a rozvíjení teologie díky Zvěřinově aktivitě i v období normalizace, kdy Zvěřinův dům byl často obklopen vozy Státní bezpečnosti. **Jiří Rajmund Tretera** otevřel otázku Zvěřinovy účasti na osudovém pastýřském listu kardinála Tomáška, kterým se kardinál přihlásil k občanské statečnosti.

Do programu byla vetkána svědectví žáků Josefa Zvěřiny z různých částí tehdejšího Československa. Paní **Marta Slavíčková**, **Jitka a František Srovnalovi**, sestra **Františka Katarína Saffková** a **Pavol Šutovský** (v zastoupení **Aleny Heřmánkové**) nás vtáhli do atmosféry kurzů živé teologie rozvíjené jako teologie agapé, jejího způsobu organizování, struktury studijních dnů i způsobu zkoušení znalostí. Mnozí odhalili svědectvím osobní dopad tohoto studia na celý svůj následující život. Doložili tak zcela konkrétně Zvěřinovu lásku k člověku, humor a lidskost, popsali některé detaily Zvěřinova vyučování a doprovázení. Kromě jiného vystihli různým způsobem hlavní charakter Zvěřinova osobního působení, jímž byla blízkost a důvěra – kupříkladu sestra **Františka Katarí-**

na ze Zvěřinova studijního kroužku zvaného Slůňata v Piešťanech vyznala: „každý si myslel, že je jeho oblíbencom“.

Osobní vzpomínky účastníků kurzů teologie připravily půdu pro odpolední program, kdy zazněly příspěvky historiků a teologů také mladší generace. Ti nabídli plody svého studia a promýšlení Zvěřinova teologického a uměnovědného díla i záznamů z archivů. Byly tak ukázány i výhonky Zvěřinova občanského a vědeckého díla v době, která pro jeho rozvoj vyžadovala kromě přemýšlení a studia také odvahu a živé svědectví lásky. **Petr Jandejsek** se věnoval pojmům tradice a paměti v kontextu myšlení a díla Josefa Zvěřiny. Zajímavé detaily z archivů o vězeňské zkušenosti Josefa Zvěřiny odhalil ve svém příspěvku **Jan Synek**. Protože jsem měla možnost slyšet reflexe i mladých studentů na tento příspěvek, mohu doložit, že toto svědectví skrze archivní dokumenty zanechalo v mladých lidech velmi důležitou stopu. **Michal Kaplánek** identifikoval ve svém příspěvku znaky Zvěřinovy teologie, které mohou být inspirativní i pro současnou dobu: ocenění významu umění a mystiky, zájem o život člověka, apoštolát, obracení se k Božímu lidu, osvobození člověka. O Zvěřinově díle *Odvaha být církví* hovořil **Michael Martinek**. Osobní vizi odpovědnosti církve ve společnosti ve vztahu s dílem a životem Josefa Zvěřiny promýšlela **Miriám Prokešová**. **Jana Jičínská** ukázala na základě analýzy textů Zvěřiny představu teologie pro třetí tisíciletí. **René Milfait** rozvinul teologicko-etický rozměr Zvěřinovy cesty. **František Štěch** uvažoval o teologii agapé jako rozšíření teologie v teofilii, které se může uskutečňovat v důsledku přijímání zjevení Boží lásky. Přínos Josefa Zvěřiny pro současný antropologický pohled rozvíjený v teologii na Slovensku analyzovala **Gabriela Genčúrová**. **Barbora Čiháková** se podělila o svůj výzkum vzájemné inspirace mezi Josefem Zvěřinou a Růžnou Vackovou. Zvěřinovu pouť porozumění výtvarnému sdělení přiblížil **Michal Filip**.

Na konci dvou odpoledních bloků se po plenární diskuzi s účastníky konference přes videohovor spojil z USA také **Martin Palouš**, který přispěl vlastními vzpomínkami na Josefa Zvěřinu jako kněze, jenž jej nejen duchovně formoval, ale také společně s jeho otcem, Radimem Paloušem, úzce spolupracoval na vyučování v tajných kroužcích v období normalizace. Konferenci zakončila **Zuzana Svobodová** slovem o teologii agapé, která je na jedné straně teologií se svými počátky u Krista, kterou rozvíjeli mystici, apofatičtí teologové, osobnosti jako Augustin, Maxim Vyznavač, Bernard, Bonaventura, Tomáš Akvinský, Pascal, Newman, na druhé straně pak je však teologií novou, zrozenou z bolesti a krve v koncentracích a věznicích, ale také v radosti, jak již při její formulaci vyznal Josef Zvěřina. Zvěřina nám zanechal nejen díla teologická a uměnovědní, zapálené žáky pro hledání pravdy v lásce, ale i písemné stopy své zcela osobní cesty k člověku. Jeho dopisy adresované Mireii Ryškové a Aleně Falerské, které zásluhou editorky Lucie Šmídové vyšly knižně, byly představené bezprostředně po ukončení konference. Slavnostní uvedení dvou knih tak bylo závěrečnou tečkou za odbornými i osobními příspěvky nabitým dnem, ale nebylo uzavřením kapitoly Josefa Zvěřiny v české teologii. Naopak, konference poskytla mnoho cenných impulzů pro další rozvíjení teologie agapé. Z konference bude vydán Pedagogickou sekci České křesťanské akademie sborník příspěvků, který bude dostupný v elektronické podobě na <https://press.tape.academy>.

Zuzana Svobodová, Andrea Blaščíková

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

1. 11.	17:00	katedrála sv. Mikuláše: mše svatá
2. 11.	15:00	kaple sv. Otýlie: mše svatá a pobožnost na hřbitově
4. 11.	9:00	katedrála sv. Mikuláše: mše svatá (v rámci Duchovního povzbuzení s hnutím Focolare)
5. 11.	11:30	Čachrov: mše svatá s žehnáním varhan
11. 11.	14:00	České Velenice: mše svatá
13. 11.	18:00	Dobrá Voda u Nových Hradů: mše svatá
21. 11.	9:30	Č. Budějovice, teologická fakulta: zahájení konference 220 let vyšších filosofických a teologických studií v Českých Budějovicích
	17:00	Č. Budějovice, kostel Obětování Panny Marie: mše svatá
25. 11.	9:30	Č. Budějovice, klášterní kostel: mše svatá (setkání akolytů, lektorů, kostelníků)
26. 11.	9:00	katedrála sv. Mikuláše: mše svatá
3. 12.	9:00	katedrála sv. Mikuláše: mše svatá
6. 12.	16:15	katedrála sv. Mikuláše: nešpory
	17:00	katedrála sv. Mikuláše: mše svatá

Změna vyhrazena

ČAS ZTIŠENÍ

Příprava v Roce modlitby 2024
na cestě k Jubilejnímu roku 2025

ZAPOJTE SE S NÁMI DO ROKU MODLITBY

Duchovní českobudějovické diecéze Vám připravili dárek v podobě denního rozjímání pro dobu adventní, vánoční, postní a velikonoční. Vy se na oplátku můžete modlit za ně. Pastorační středisko je bude zveřejňovat i virtuálně na následujících místech.

FACEBOOK.COM/BOZIDENCB

Každý den adventní, vánoční, postní a velikonoční doby přidáme nové rozjímání na stránce Facebooku 'Boží den'.

YOUTUBEPROLIDI.ONLINE

Rozjímání si také můžete poslechnout na našem YouTube kanálu 'YouTubeProlidi.online' v rubrice 'Rok modlitby'.

FARNOST DO KAPSY

Pokud si stáhnete aplikaci 'Farnost do kapsy' do svého mobilu, nemáte jen přístup k informacím o farnostech, ale také Vám denně přijde upozornění na rozjímání.

Nastavte si aplikaci prostřednictvím 'Google obchod Play' nebo 'App Store' a pak postupujte takto:

- v rozcestníku (tři čárky vlevo nahoře) kliknete 'nastavení'
- kliknete na 'přidat farnost' a vyberte 'Pastorační středisko'
- v položce 'nastavení' označte 'notifikace' a 'Rok modlitby' (obojí musí být označené červeně).

Pak Vám od první neděle adventní, tj. 3. prosince 2023, každé ráno v 7 hodin přijde rozjímání na den.

PASTORAČNÍ STŘEDISKO BISKUPSTVÍ
ČESKOBUDĚJOVICKÉ

Charitní půjčovny kompenzačních pomůcek; pomáhají nejen po úrazech a operacích

Zranění nebo nemoc mohou přijít náhle. A lidé jsou na to jen zřídka kdy připraveni. Stejně tak problémy, které s sebou přináší věk.

Najednou zjistíte, že omezení pohybu nebo nemoc vám zne-
možňují nebo znesnadňují život ve svém vlastním domově.
Obrátte se na naše půjčovny kompenzačních pomůcek. Po-
kusíme se vám co nejvíc pomoci překonat obtížné období
spojené s fyzickým hendikepem.

Půjčovny kompenzačních pomůcek neustále rozšiřují sorti-
ment a množství pomůcek, aby dokázaly pomoci co největ-
šímu množství lidí. Tato služba je určena především těm, kteří
se kvůli zdravotním problémům ocitli na dobu přechodnou
nebo trvalejší v obtížné situaci (např. po operaci, poúrazové
rehabilitaci). Charity jsou schopny okamžitě zapůjčit věci do
doby, než si uživatel zajistí pomůcku přes zdravotní pojišťov-
nu nebo po dobu aktuální potřeby. Nabízejí berle, chodítka,
polohovací lůžka, antidekubitní matrace, mechanické vozíky,
sedačky do vany, toaletní křesla, pomůcky pro polohování
nebo například koncentrátoři kyslíku. Kompletní nabídku
a možnosti zapůjčení doporučujeme vždy předem ověřit tele-
fonicky přímo v dané půjčovně.

V některých půjčovnách je možné domluvit i závoz pomůcek
přímo do domu klientů. „O pomůcky je stále velký zájem a my

se snažíme dál rozšiřovat a obnovovat naše sklady. Například na konci roku 2022 jsme díky projektu Daruj srdce 2023, který připravili studenti Gymnázia J. V. Jirsíka, zakoupili dvě zúžená chodítka v hodnotě 20 tisíc korun. Pomáhají v pohybu po bytě, hlavně při vstupu do koupelny či WC, kde jsou užší vchody. Tato chodítka mají obrovský úspěch a jsou stále v oběhu,” říká Lenka Volková z půjčovny kompenzačních pomůcek Charity České Budějovice.

Nejvíce tuto službu využívají lidé, kteří se snaží postarat o své rodiče či partnery v době, kdy mají náhlé zdravotní problémy.

*Veronika Rybáčková,
Kristina Spudilová*

POTŘEBUJETE POMOCI? kontaktujte nejbližší půjčovnu kompenzačních pomůcek:

Charita České Budějovice:

Žižkova tř. 309/12, Č. Budějovice; tel: 776 655 042

Charita Týn nad Vltavou:

Sakařova 755, Týn nad Vltavou;
tel: 733 676 684 / 385 731 553

Charita Český Krumlov, pobočka Kaplice:

Náměstí 42, Kaplice; tel.: 731 604 449 / 731 604 402

Charita Písek:

Budějovická 1962, Písek; tel.: 605 524 471

Charita Strakonice:

Smetanova 533, Strakonice; tel.: 777 808 847

Charita Strakonice, pobočka Blatná:

Zahradnická 171, Blatná; tel.: 380 830 305 / 737 617 837

Charita Horažďovice:

Palackého 1061, Horažďovice; tel. 376 511 867

Charita Sušice:

Havlíčková 110, Sušice; tel.: 731 402 919

Charita Třeboň:

Chelčického 2, Třeboň; tel. 777 566 972

Charita Pelhřimov:

Solní 1814, Pelhřimov; tel.: 607 776 944

Charita Pelhřimov, pobočka Pacov:

náměstí Svobody 2, Pacov; tel.: 728 550 566

Charita Kamenice nad Lipou:

nám. Husovo 94, Kamenice nad Lipou;
tel: 733 755 837 / 731 402 983

VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...

TOUŽÍME BÝT MILOVÁNI A MILOVAT. NĚKDY SE NÁM TO DAŘÍ, NĚKDY NÁM VZTAHY DAJÍ POŘÁDNĚ ZABRAT. JAK NA TRVALÉ A HARMONICKÉ VZTAHY?

Diecézní centrum pro rodinu nabízí několik podnětů na podporu dlouhotrvajících a harmonických vztahů. V minulém jedenáctém dílu jsme si definovali, co je odpuštění a také co odpuštění není. Tentokrát se budeme věnovat místu, které je pro každého velmi důležité, místu, kde se chceme a také cítíme bezpečně, šťastně, radostně, ale někdy také unaveně, nešťastně, smutně apod., protože např. chybí odpuštění a smíření. Tím místem je **DOMOV**.

Když položíme internetové encyklopedii Wikipedie dotaz na heslo „domov“, odpoví nám toto: „domov je místo, kde jsme doma“. Jak tedy vypadá to místo, kde jsme doma?

Domovem nejsou čtyři stěny, plný stůl a dveře na zámek. Domov je především v srdcích lidí, kteří nás přijímají. Domov je místem, kam se ukrýváme před tlakem okolního světa, kde je bezpečí a kde jsou naši blízcí, kteří nás mají rádi. Je to místo, kam se rádi vracíme a nabíráme v něm nové síly, abychom zvládli všechny výzvy současnosti. Domov je místo, kam patříme. Má svou charakteristickou vůni a barvu.

Domov nevzniká sám od sebe jen díky tomu, že několik lidí sídlí pod jednou střechou. Domov se vytváří s těmi lidmi, kteří jsou pro nás důležití. Díky těmto lidem – našim partnerům, rodičům, sourozencům, dětem a dalším blízkým – se učíme vytvářet vztahy, růst v nich a žít. Neobejde se to bez chyb. Neobejde se to bez umění chyby odpouštět. Ale právě proto jsou nejbližšími, že se v důvěře můžeme spolehnout na jejich velkorysost, na dobré úmysly, s nimiž do vzájemného vztahu

vstupují. Pod jednou střechou se nejdříve sami učíme a potom předáváme dál tyto dovednosti:

- vstřícnost
- vzájemnost
- ochotu rozdělit se
- obětavost
- velkorysost
- umění odpouštět (i sobě)
- schopnost připustit vlastní chyby
- odpovědnost za druhé
- odpovědnost za sebe
- najít správný okamžik, kdy být blízko, nebo se naopak vzdalit

Přijímat, rozmnožovat a předávat tyto dovednosti je bytostným úkolem lidského života. A platí, že čím více dáváme, tím jsme sami bohatší.

A na závěr: „Domov – vždycky to budu opakovat – není prostor, ale proces. Tady se schovávám před deštěm a zimou, tady žiju, tady trávím svůj volný čas, tady se rodí moje rodina, tady ji tvořím léty, trpělivostí a tolerancí a vůbec řadou kladných principů. Domov je bytost.“ Miroslav Horníček.

*Za Diecézní centrum pro rodinu Mgr. Martina Fürstová
Část textu byla použita z brožury o domově z Národního centra pro rodinu*

Na Ktiši se sv. otcem Piem

V šumavské visce jménem Ktiš stojí kostel sv. Bartoloměje a u kostela je fara, vlastně ne fara, ale takový malý hotýlek pro tábory a víkendovky. Zájemci z řad dětí, které chodí na náboženství v Budějovicích, Trhových Svinech atd., se většinou na jaře a na podzim sejdou v pátek večer a do neděle tráví společně čas zábavy, poučení, klidu a zahrnuta je i mše svatá. Ta je podle počasí na faře nebo v kostele. Téma obnovy je vybíráno většinou aktuálně podle církevního kalendáře, a tak po loňské sv. Terezii z Lisieux byl předmětem sv. P. Pio, italský kapucín, od jehož úmrtí 23. 9. 1968 uplynulo v těchto dnech 55 let.

Víkend má na starost katechetka Lída a Honza, který je vtipný, Kuba, který je kuchař a Matouš s Anežkou, kteří jsou moc hodní a je s nimi zábava. Letos přijela i naše paní katechetka Iva. Uteklo to, jako vždycky a jako každý správný víkend, moc rychle. Hráli jsme hry venku i uvnitř, povídali jsme si a dozvěděli jsme se spoustu nových věcí o P. Piovi, který třeba předpověděl kardinálu Tomáškovi, že Československo bude jednou svobodné a že se toho kardinál Tomášek dožije. Taky měl stigmata. Mě ale nejvíc zaujala „superschopnost“ bilokace. Tak tu bych chtěl! Sedět na matice u písemky, a přitom být u dědy a počítat to s ním.

Jezdíme se sestrou Madlenkou rádi. Čas do velkých prázdnin nám ubíhá rychleji a děti i vedoucí už známe.

Ondra Hůrský, pravidelný účastník (12 let)

Pielgrzymka

Ve čtvrtek 5. října jsme oslavili svátek sv. Faustyny Kowalské a druhý den brzy ráno jsme za ní a za sv. Janem Pavlem II. vyrazili do polského Krakova. Oba jsou s námi nerozlučně spjati.

Poutníci na večerní prohlídce Krakova.

Svatostánek v bazilice Božího Milosrdenství.

Kaple v prachatickém hospici je zasvěcena právě velkému polskému papeži a je nejstarší toho jména na světě. V sestřinském Domově matky Vojtěchy je kaple dedikována Božímu milosrdenství, kterýžto svátek Jan Pavel II. ustanovil na druhou velikonoční neděli podle mystických zjevení právě sv. Faustyny. V tento den také každoročně konáme malou pouť právě z hospice do Domova matky Vojtěchy.

Zaměstnanci lůžkového hospice, jeho dceřiných domácích hospiců ve Strakonicih, Č. Budějovicích, Prachaticích a Č. Krumlově a Domova Matky Vojtěchy mají náročné povolání a po celý rok vydávají mnoho sil na péči o svěřené pacienty. Je nezbytné síly nejen vydávat, ale i načerpávat. Proto, vyzbrojeni vírou, se dvěma kněžími a třemi řeholními sestrami, plný autobus sestřiček, ošetrovatelek, lékařů a dalších vyrazil za oběma světci do míst jejich pozemského působení – Krakova. K Boží čerpací stanici duchovního občerstvení.

P. Rafal Kaca, jenž nás spolu s P. Bohuslavem Richterem doprovázel, nám byl nejen oporou duchovní, ale i vynikajícím průvodcem a veselým společníkem. První mše sv. byla domluvena v kostele sv. Trojice dominikánského kláštera. Ujal se nás zde mladý řeholník. Než vstoupil k dominikánům, vystudoval tento muž bohemistiku. A tak spustil vybroušenou češtinou...

Večerní procházka městem polských králů byla krásná. Byť dlouhá, tak tuze krátká, tolik by toho ještě bylo k vidění

a slyšení. Na druhý den jsme se přesunuli do okrajové čtvrti Lagiewniki, do areálu Sanktuária Božího milosrdenství. Mohli jsme se pomodlit před originálem stejnojmenného obrazu namalovaného dle pokynů sv. Faustyny a prožít opět mši svatou.

Rovněž návštěva moderní baziliky vysvěcené v r. 1999 byla okouzující a oslovující zároveň. Jak příznačný byl název „Božího Milosrdenství“ i ve chvílích naší návštěvy – v momentě našeho příchodu právě začínala mše sv. v ukrajinštině pro poutníky ze sužované země. Bazilika svým tvarem připomíná loď a symbolizuje novodobou „archu smlouvy“, kde všichni, kdo doufají v Boží milosrdenství, nacházejí spásu. Svatostánek má tvar zeměkoule s vyznačenými světadíly, a je obklopený křovím zmítaným silnými větry, symbolizující moderní svět a člověka zmítaného různými proudy. Na pravé straně oltáře je akt svěření světa Božímu milosrdenství – zde Jan Pavel II. svěřil v r. 2002 svět právě pod ochranu Božího milosrdenství.

Svěřili jsme naše poslání, radosti i starosti a celé hospicové dílo do náruče Božího milosrdenství a obou světců.

Občerstvení na duši i těle nám návrat za zpěvu u kytary uběhl rychle. Dziękuję bardzo, Boże!

*Robert Huneš,
ředitel Hospice sv. Jana N. Neumanna, o.p.s.*

Mladí rytíři bojovali u Soběnova ve Válce růží

Bitva Války růží se již po 19. uskutečnila u Soběnova. Zdařilé akce místní farnosti a Diecézního centra mládeže se zúčastnili v sobotu 23. září mladí z různých farností (Velešín, Soběnov, Prachatic, Pelhřimov, Strakonice, Český Krumlov, Písek nebo České Budějovice). Přes 50 bojovníků vytvořilo opět skvělé společenství při bitvě, poměřování sil a předvádění rytířských ctností.

„Boje byly vyrovnané a dramatické a všichni se do rolí rytířů skvěle vcítili,” uvedl za organizátory Jan Vaclík. Hráči ukázali i taktické schopnosti a umění v diplomatickém jednání. Navzdory soutěživému prostředí tradičně panovala přátelská atmosféra. „Děkujeme všem za poctivost, bojovnost, rytířskost a touhu vytvářet společenství, v němž spolu můžeme trávit čas skrze víru a přátelské poměřování sil,” pokračuje Jan Vaclík a vypráví, jak zdařilá akce probíhala: „V pátek sychravé večerní počasí po bohoslužbě zahnal účastníky na faru, ale i přes nemožnost posezení kolem ohně strávili příjemný večer při zpěvu písní a přívětivé konverzaci. V sobotu se naštěstí vyčáslilo, takže bitva mohla nerušeně začít a všichni si ji užili.”

S odhodláním

„Letos se opět setkaly čtyři růže: Zelená – Prachatická, Červená, Modrá a Bílá, aby společně poměřily své síly,” přidává se Ludmila Láchová z Prachatic. „Jelikož by byl boj pro některé strany význačně znevýhodněný z důvodu nevyrovnaných sil, uchýlilo se vedení k myšlence promíchání růží. Tak měli všichni možnost zvítězit. Samotné boje se nesly v duchu známých historických bitev. V částech případně byl použitý pouze námět, ale výsledek dopadl úplně jinak. Bojovníci si mohli vyzkoušet boj sami za sebe, ve dvojici či v celé skupině, boje s jediným životem či boje s ožíváním. Závěrečná bitva všem dokázala, že nezáleží na velikost ani síle, ale na tom si věřit a být odhodlán,” dodala Ludmila.

„Válka růží byla i tento rok krásným setkáním, kde jsme páteční večer prožili společnou mši a pak si popovídali na faře,” říká Jakub Hejnal z Prachatic. „I když večer přšelo, těšili jsme se na sobotní bitvu, která se uskutečnila bez jakýchkoliv problémů a zranění. Sešli jsme se, abychom si vyzkoušeli, jak zacházet s mečem, zažít adrenalin a bojovat se ctí a za svou Růži,” dodal.

„Akce mě stejně jako minule velmi bavila, protože je vždycky fajn,” říká Šimon Syrový z Českého Krumlova. „Baví mě, že si za použití daných limitů a vlastní fantazie uděláte vlastní zbraň, kterou pak můžete otestovat proti bojovníkům různé úrovně, proti různým jiným zbraním a štítům a zkusíte si zbraně ostatních,” dodal.

„Pro mě byla bitva něco nového,” přiznal Přemysl Stránský z Chlumu u Křemže. „Jsem ale rád, že jsem si akci mohl zkusit, protože jsem zde potkal spoustu skvělých nových lidí a zažil úplně něco jiného, než jsem zvyklý. Velice se proto už těším i na příští rok,” svěřil se nováček ve zbroji.

Radek Gális

Foto: Ludmila Láchová

Foto: Ludmila Láchová

Foto: Ludmila Láchová

Foto: Ludmila Láchová

Jan Giai Bình Đoàn.

Jan Giai Bình Đoàn

Představujeme nového člena české mazenodské (oblátské) rodiny.

Jan Giai Bình Đoàn (*1976 v Ho Či Minově Městě /Vietnam) je oblátem od května 2012 a na kněze byl vysvěcen 5. září 2020. Jako své primiční motto si zvolil 1Kor 13,7: „Láska všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží.“ Jan Giai Bình Đoàn žil ve Vietnamu v různých komunitách a po svém kněžském svěcení působil ve formačních domech – v juniorátu a prenoviciátu. Nyní žije v Táboře-Klokotech a učí se česky.

DOKONČI, PROSÍM, NÁSLEDUJÍCÍ VĚTY:

Oblátem jsem proto, že chci sloužit Bohu; přesněji řečeno pracovat v odlehlých oblastech, kde chudí a osamělí lidé potřebují přítomnost církve.

Mou nejzajímavější zkušeností coby obláta byla práce na vietnamské vysočině. Tam jsem dostal cennou lekci: naučil jsem se obětovat mnoho věcí, včetně toho, že jsem se musel vzdát milosti každodenního slavení eucharistie, abych mohl sloužit druhým a měl co největší šanci získat milost.

Člena oblátské rodiny poznám podle následujících vlastností: ochota obětovat se a zasazovat se o lepší společnost, láska ke Kristu.

Ve své komunitě jsem se naučil vařit, poznávat nové věci z různých oblastí a žít společně.

Největší radost mám, když mohu poznávat přírodu, protože všechny dobré věci pocházejí od Boha.

Nejraději jím vše, co je k dispozici. Pokud jde o jídlo, nejsem vůbec vybíravý, a proto si pochutnávám na různých pokrmech z různých oblastí a zemí. Nejraději mám ale zeleninu a ovoce.

Tuto knihu by měl každý znát: ed. Brian Kolodiejchuk: „Matka Tereza: Pojď, buď mým světlem. Soukromá korespondence svěťice z Kalkaty“.

V den volna rád objevuji nové a dobré věci, například v přírodě nebo při návštěvě nových míst. Mám také radost, když se setkávám se starými i novými přáteli.

V poslední době mám velkou radost, že jsem v Česku zatím zažil mnoho dobrého. A jsem velmi šťastný, protože Bůh to tak nádherně zařídil: krásná příroda, milí lidé a tolik dobrých věcí, které ještě čekají, až je v blízké budoucnosti objevím.

Připravila Hana Koukalová

Jan OMI na mši sv. pro lidi bez domova v parku u Kauflandu v Českých Budějovicích.

Jan OMI s klokotskou scholou po dětské nedělní mši.

Jan OMI na Družné neděli – setkání farníků u čaje a u kávy po mši v Klokotech.

IMATRIKULACE nových studentů TF JU

Slavnostní imatrikulace studentů prvních ročníků se uskutečnila ve čtvrtek 5. října 2023 od 15 hodin v katedrále sv. Mikuláše. Poté následovala slavnostní bohoslužba *Veni Sancte*.

V akademickém roce 2022/2023 jsme přivítali v naší akademické obci nové studenty, kteří byli přijati do prezenční či kombinované formy těchto studijních programů:

Teologické studijní programy:	41 studentů
Filosofie:	41 studentů
Pedagog volného času:	93 studentů
Sociální a charitativní práce:	121 studentů
Religionistika:	39 studentů

Do doktorských studijních programů bylo přijato 5 studentů. Celkový počet studentů v prvním ročníku našeho prezenčního a kombinovaného studia činí 340.

Zdroj: TF JU

Foto: archiv TF JU

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757,
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Fulvia Degl'Innocenti – Manuela Leporesi
První živý betlém

Ilustrovaná publikace pro děti od 5 let vypráví příběh o tom, jak sv. František z Asisi postavil přesně před 800 lety (1223) úplně první betlém na světě a jak se tato událost stala součástí oslav vánočních svátků.

váz., 24 s., 279 Kč

**Žalmy v překladu Václava Renče:
k modlitbě, k rozjímání i ke studiu**

Dárková publikace *Žalmů v překladu Václava Renče* vychází u příležitosti 30. výročí působení Dcer sv. Pavla v České republice. Po odborném úvodu následuje všech 150 žalmů, opatřených krátkým úvodem a závěrečnou modlitbou.

váz., 440 s., 399 Kč

Hallie Lord

Neboj se... to se snadno řekne!

Vtipné, ale i hluboké svědectví autorky o tom, jak se učila zápasit s vlastním strachem a nedůvěrou, že se Pán doopravdy stará. Její příběhy a zkušenosti z každodenního života oslovují především ženy žijící v rodinách, ačkoli poselství, které z nich čerpá, má univerzální platnost.

brož., 192 s., 269 Kč

Augustin a Viola Svobodovi

9 dní za „nové víno“ v manželství

Novéna vychází z textu manželského slibu, ale i z bohatých životní zkušeností manželů, významných českých lékařů a členů Komunity Emmanuel, kteří žijí v manželství již 59 let.

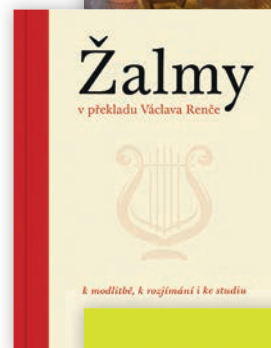
brož., 72 s., 99 Kč

Sophie de Mullenheim

Misál pro děti

Tuto knihu ocení hlavně zvědaví školáci, kteří už umí číst a dávno vyrostli z obrázkových misálků. Mnohdy se totiž při mši hrozně nudí, protože moc nechápou, co se při ní děje a proč. Misál nabízí celý průběh mše svaté, co říká kněz i co odpovídají věřící, a k tomu ještě stručné vysvětlení gest, symbolů a záhadných slov, s nimiž se při mši můžeme setkat. Bludištěm všech těch záhad nás provádějí komiksové postavičky Tomáš a Sofie: vysvětlí dětem i takové věci, které nevědí ani jejich rodiče! Autorka Sophie de Mullenheim je známá svými romány pro dospívající a mladé čtenáře. Její misál je skvělou pomůckou pro větší děti, kterou sama v dětství postrádala..

brož., 64 s., 169 Kč

Otec biskup Pavel posvětil nový zvon

Malá vesnička Hodkov u Jistebnice s necelou dvacítkou obyvatel se v neděli 8. října 2023 stala místem velké slavnosti pro celé okolí. Slovy otce biskupa Pavla Posáda to byl „velmi bohatý den“, pan biskup dokonce použil slovo trojboj (vypůjčil si ho ze slovníčku bohoslovců): poutní bohoslužba k Panně Marii Růžencové, svěcení nového zvonu do kaple a udělení akolytátu.

V malém velkém Hodkově, jak to poeticky vyjádřil pan biskup, byla kaplička Panny Marie Růžencové postavena za rok a jeden měsíc, vysvěcena v roce 2002 a stala se centrem schönstattské spirituality. Nový zvon do této kaple, který při poutní bohoslužbě otec biskup požehnal, představil mistr zvonař Michal Votruba a popřál všem, aby zvon zvonil jen v dobrých dobách. Na nově posvěcený zvon se jménem „**Panna Maria, matka dobré rady**“ pak na znamení radosti poklepali otec biskup, P. Pavel Němec, jistebnický starosta Jiří Popelka a Filip Souček za hodkovské, kteří se o stavbu kaple, její provoz i pořízení nového zvonu nejvíc zasloužili. Při slavnostní bohoslužbě také přijal hodkovský rodák Pavel Vach pověření ke službě akolyty. Na závěr poděkoval P. Pavel Němec především místním – hodkovským farníkům a občanům, všem dobrodincům a dárcům

z okolí, mistru zvonaři a jeho celému týmu, technickým pracovníkům, Městu Jistebnice a Jihočeskému kraji. Požehnání na konci mše svaté bylo zároveň výzvou pro všechny zúčastněné: „Ať všechny, které bude hlas zvonu svolávat do Božího domu, naučí Bůh naslouchat svému slovu a podle něho žít!“

Počasí té neděle bylo dost nevlídné, proto si všichni účastníci bohoslužby rádi dali něco teplého na zahřátí. Společně pak všichni čekali na zavěšení zvonu a jeho první zvonění. Společně s otcem biskupem jsme se pomodlili Anděl Páně. Právě v tu chvíli se naplňoval text žehnací modlitby zvonu: „Dej, ať všichni věřící, až uslyší jeho hlas, pozvednou svá srdce k Tobě.“

Slavnostní oběd v kulturním domě v Jistebnici pak završil krásný, požehnaný den. K příjemné rodinné atmosféře přispěly také vystavené velkoformátové fotografie členů spolku Člověk a víra z cyklu „**Momentky naší rodiny**“, které nám zapůjčil Spolek Most z Českých Budějovic.

Marie Šittová

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO SENIORY ZVE NA

Adventní duchovní obnovu pro seniory

„Ve škole modlitby“

s P. Josefem Mendelem, SDB

na slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu
v pátek 8. 12. 2023 v podkrovním sále biskupství v ČB

Program:

- 9:30 promluva v sále biskupství
- 11:15 mše svatá v kostele Sv. Rodiny
- 12:00 oběd (biskupské gymnázium)
- 13:30 promluva v sále biskupství
- 15:00 závěrečné požehnání

Možnost přijmout svátost smíření v čase od 8:30.

Přihlašte se na hojkova@bcb.cz / 777 232 630, zvláště když budete chtít objednat oběd, a to do pondělí 4. 12. 2023. Doporučený příspěvek 200 Kč.

Více informací na www.prolidi.online

PASTORAČNÍ STŘEDISKO BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ